

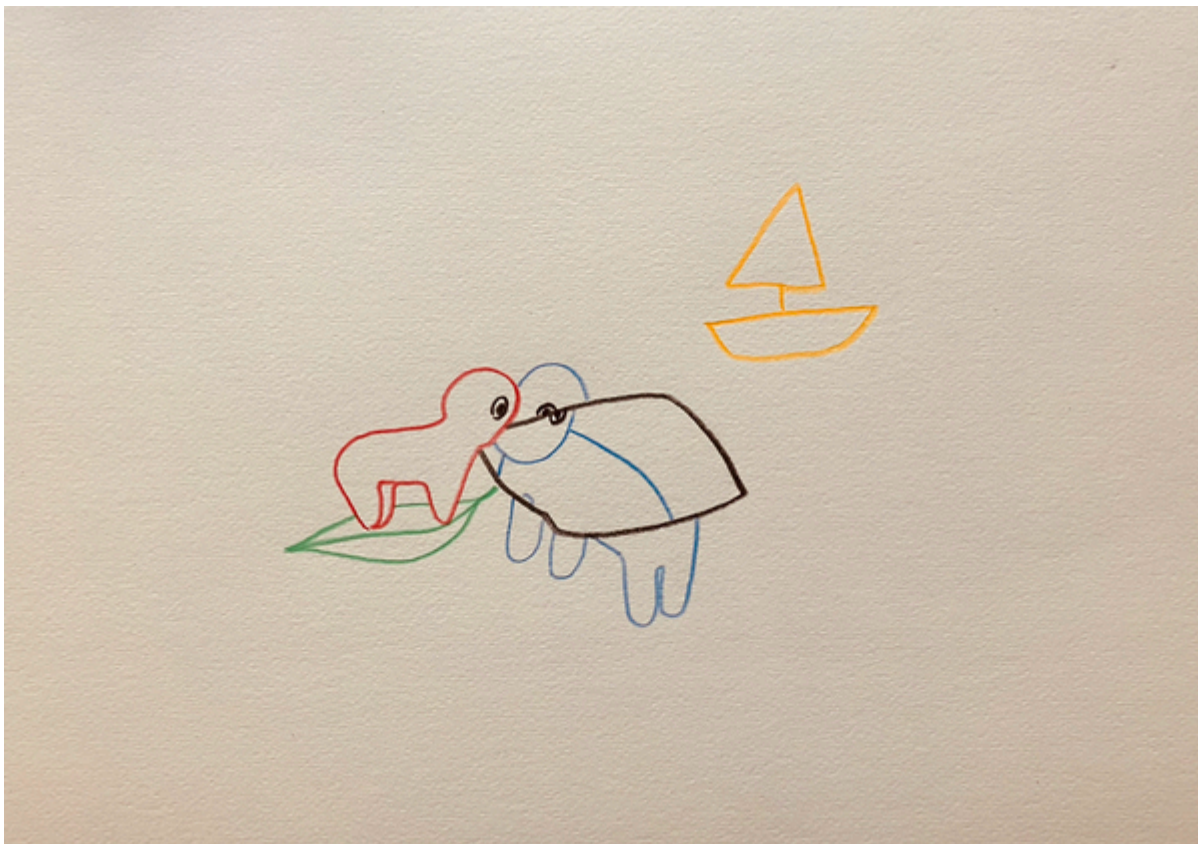
To the overview [“Resonanzräume der Usien”](#)

[<< previous](#) | [next >>](#)

14. Szoba — A beszélgetés, amely majdnem el sem kezdődött

Egy kisvárosban, Észak-Magyarországon, valahol a Zempléni dombok között él Tamás és László. Tamás a városi múzeumban dolgozik levéltárosként. Régi térképek, poros könyvek, történetek, amelyeket már senki sem mesél el. László egy kis mérnöki irodát vezet — stabilan, sikeresen, hallgatagon. Útjaik ritkán keresztezik egymást. Mégis, mindketten hordoznak magukban egy hasonló nyugtalanságot, amire nincs szavuk. Nem csupán a politika, nem csupán a rádióból áradó hangos szólamok. Hanem a folyamatos óvatosság. Milyen könnyen félrecsúszhat ma egy mondat? Mennyit szabad kimondani abból, amit valójában gondol az ember? Egy szombat délután véletlenül találkoznak egy kiállításon. Egy képernyőn egy Wandelbild bontakozik ki: olajfesték-rétegek egymásra simulnak, lágy átmenetek, egymás után sikló színek, világos kezdet és vég nélkül. Csendben állnak egymás mellett. Aztán Tamás megszólal — inkább a térnek, mint Lászlónak címezve: „Nem tudja, hol kezdődik — mégis nyugalmat áraszt.” László rövid tétovázás után bólint: „Talán épp ez hiányzik nekünk.” Tovább beszélgetnek. Színekről, vonalakról, átmenetekről, a folyamatosan változó kép előtti megállásról. Nem szólnak politikáról. Nem szólnak származásról. És egy pillanatra valami szavakon túli történik. Nem egyetértés. Nem azonos vélemény. Csak a csendes érzés: lehet egymás mellett lenni — ítélet nélkül. Amikor elindulnak, útjaik külön maradnak. De magukkal visznek egy halk örömet: Még mindig lehetséges találkozni — még most is.

To the overview [Resonanzräume der Usien](#)

From:
<http://stefanbudian.de/> - **Stefan Budian**

Permanent link:
http://stefanbudian.de/doku.php?id=resonanzraeume:resonanzraum_25-014_hu

Last update: **2025/06/12 17:51**

